

Ljubav je viša matematika

Ljubav je viša matematika, poput pesme sfera iz pitagorejske znanosti. Dakle, ništa što je proizvoljno – jer pripada nultom izboru duše, u njenoj prenatalnoj egzistenciji, predestiniranoj harmoniji. Ali, u središte te harmonije pred-upisan je izvestan element disharmonije, koji dopušta upliv slobodne volje ili prodor daha kreativne novine u samo srce drevnog kosmosa

*

Jungovski rečeno: – tačno jedna anima jednog čoveka i tačno jedan animus jedne žene, nalaze se u zlatnom preseku (teza koja dolazi iz Vavilona i starog Egipta...). Stoga je merilo ljubavi spremnost na otpuštanje anime/animusa (krilatog duha-čuvara) vlastitog drugo-bića (zemaljskog blizanca naše duše) u beskonačni Eter; zato da bi to drugo-biće steklo mogućnost da bira (tj. da potvrdi ili opovrgne predestinaciju). Ali, to znači isto što i stupanje u područje *apsolutnog rizika*, ili *opasnosti od nepostojanja* – jer se tad može izgubiti opšti parametar svega. Upravo na tu belinu teksta sveta se ispisuje ljubavna pesma: vazda fascinirajuća slika, koja bi bila izvor platonovski shvaćene *demonske hrabrosti* ili premašaja sudbine! Nadsudbinska Ideja Dobra.

*

Ono najplemenitije u drevnom nasleđu čovečanstva, što su u 13. veku rehabilitovali Trubaduri. Preteče epohe romantizma.

&

Stupanje u područje ljubavnog rizika (faustovsko trpljenje ledene osame) gest je prave slobodne volje, koja je (u ničeanskom smislu) stvaralačka!

&

Postojanje Dvojnika Sopstva nije nam dato, već je ono razvojno; odnosno, dato nam je – kao razvojno; kao latentna (anti-prostorna) mogućnost, koja postaje ambivalentna ukoliko se ispolji (osvetli): ide u pravcu ili vrhovnog dobra ili vrhovnog zla!

Merilo najviše dobrote (upor. ljubavne čestitosti) je gest beskonačnog dopuštanja mogućnosti različitog...

Istina i lepo sadržani su u vršnoj tački a/simetrije, izuzetnoj antiprostornoj mogućnosti za apriorno izopšteništvu, tačnije, za plemenitost pojedinca.

&

Urođena aristokratska distanca, koja proizilazi iz samog središta nečijeg bića, sila je potrage za dvojnikom nečije duše...

U zlatnom preseku nalaze se eterični dvojnici dveju izabranih duša, ali ne i same te zemaljske konkretne duše...

Tako su one ujedno i vezane i slobodne.

&

Postoji, takođe, i sazajni eros, koji *okuplja ljude* oko neke *reformatorske ideje* – kao oko središta *okruglog stola*. Bilo da je u pitanju asocijalna ljubav između dve (sram-sveta-izmaknute, blizanačke duše), ili reformatorska strast i revolucionarni zanos koji (poput okeanskog talasa) pokreće mase, uvek je fokus događanja, preispitivanja i trajanja svepovezujuće sile ljubavi izvesna ideja a ne osoba.

Moglo bi se, drugačije, reći da je tzv. komplementarna osoba (muzilovski blizanac duše) samo krajnja sedimentacija jedne svepokretačke ideje – one koja glorifikuje nesvodivu drugost drugoga, i to *kao apsolutnu neizvesnost* (veliku nepoznanicu).

Heliada (iz bloga).